

Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ русскихъ святы) о 5-й год. поп. Литер додатокъ „Библиотека наизнамъ. пѣсть“ выходит по 2 печат. аркушъ кожного 15-го и послѣднаго дна кожного мѣсяца. Редакція Администрація подъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи заслатаются лишь на попереднє застеженіе. Оглашения принимаются по цѣнѣ в кр. бѣлъ однога строчки печатной, вѣ руб. „Надблане“ по 20 кр. в. Реклама неопечатаній вѣльї бѣлъ порта. Предплату и ксерокопии принимаются: У Львовѣ Администрація „Дѣло“. У Вѣдня Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Danbe & Co., Singerstrasse 11 а: Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Danbe & Co. Въ Гамбургѣ Valentini & Co., Königsstrasse 36. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кievskoye Старинѣ“ въ Кіевѣ, поштовій уряди и „Газети Бюро“, Въ Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул. д. Ралли 9.

Дѣло

Шевченко а Галицкій Русини.

„Одесскій Вѣстникъ“ помѣстивъ въ 47 ч., въ день смерти Т. Шевченка, вступну статію, присвячену наимъ Галицкимъ Русинамъ, статію, яка рѣдко коли появляється на стовпіяхъ газетъ россійскихъ, — статію глубоко обдуману а повну широти и прихильности, рѣвну стискови руки рѣдного, рѣвно думаючого брата.

Статію тую подаємо на сѣмъ мѣсяці въ повнѣй еї основѣ:

„Роковини смерти Тараса Шевченка, котрій що року торжественно святкуються въ Галичинѣ, мають особливе значеніе сего року, такъ сказать, въ передодень всеславянського велеградського торжества.“

Все въ тѣмъ правнованію було-бы неоцѣнено дорогими для покойного „кобзаря“: и имена першихъ просвѣтителівъ Славянства, першихъ роботниківъ на славянській нивѣ въ тѣмъ дѣлѣ, котре завѣдьми було найзвучнѣшою струною въ душі співця України, въ дѣлѣ просвѣти, и всеславянській характеръ Кирило-Методієвскаго празника, бо не можна назвати нѣ однога зъ славянськихъ народовъ, котрій наїмрѣвѣ-бы здергатися, щобъ не отдать почести памяти своїхъ первоучителівъ, чи то спільно съ другими народами, чи, за- для якихъ-пебудь причинъ, окремо. Дорогимъ бувѣ-бы сей наступаючий всеславянській празникъ Тарасови Шевченкови ще и для того, що до того дня сповнилися, хочь далеко не вповнѣ, деякі зъ завѣтнихъ думъ и бажань поета, — іменно деякі славянській народності отродилися: одній освободились зъ підъ мусульманського папованія, другій здобули собѣ права на самостійний національний розвѣй въ державахъ християнськихъ. Рѣчъ въ тѣмъ, що въ імрѣ зросту кожdomъ славянському народності зъ-окрема, росте и піднѧнє того, що дальшій успѣхи славянської расы, репрезентованої многочисленними народностями, становить можливими лише при двохъ умовихъ: когда кожда зъ нихъ зможе свободно розвиватися національно и когда всѣ они самосвѣдомо и крѣпко звяжутся въ има загального добра рѣдныхъ мѣжъ собою народовъ.

Панславизмъ Тараса Шевченка знайшовъ собѣ найвишнѣйший вyrazъ въ звѣстіїмъ еї „Посланію Шафарикови“:

... Я пишкомъ

Богу помолося,

Щобъ убѣ Славяне стали
Добрыми братами
И сынами сонця правди.

Миръ мірови подарують
И славу во вѣки!

Зъ другої стороны самъ покойный поетъ положивъ богато тяжкого труду на достиженіе завѣтнихъ своїхъ славянськихъ ідеаловъ, самъ богато помагавъ ожиданому успѣхови всеславянського празника. Въ особенности богато зробивъ для дѣла отрочення Галицкихъ Русин въ. Шевченко съ своею музою есть для Русинъ тымъ славнимъ, нѣкимъ неоспоріванимъ знаменемъ, підъ котримъ они виступають и на Кирило-Методієвскому торжеству, яко народнѣсть, рѣвоправна съ про- чими славянськими народностями, беручими участь въ велеградскомъ торжествѣ. Въ тѣмъ змислѣ Шевченко правдивий батько того духовного и въ загалѣ народного движения руского народа, котре конець-кінцівъ мусить вивести той народъ на широку европейську дорогу „правди и науки“.

Отъ, дялого мы сказали, що ХХІV-ти роковини смерти Т. Шевченка особливо запачкі въ сѣмъ роцѣ въ виду Кирило-Методієвскаго празника.

Голосъ руского священика въ справѣ напасти „Руского Сиона“.

[Статья надблане.]

(Дальше.)

Вже-жъ и „Р. Сіон“ не буде тайною справа Залозецка по поводу трираменного хреста, поставленого на дѣбудованій церкви, буде вѣдома всяка судова тяганина, а вконець и процесть по той причинѣ, котрый доперва якъ найвишнімъ трибуналомъ у Вѣдни рѣшатися мусѣвъ; повинній ему бути вѣдомий и всѣ тѣ соблазни, якъ въ наслѣдкѣ того всіго виникли середъ вѣрного народа въ некористь нашого обряду а навѣть нашои вѣры. Противъ трираменного хреста виступили латинники, особливо тѣ, що до інтелігенції вічеся, підъущуванія такими кс. Стояловскими, порушуючи всѣ сферы и урядови и не-урядови, показуючи тутъ мову справдѣ на пропаганду россійско-шизматицку, мало що не на головну враду. Може хто виступить тутъ въ оборонѣ латинського духовенства и скаже, що оно въ

тодѣ же саме п. Лисенко удався до ген.-губернатора, щобъ дозволено було правести въ Россію III тій томъ „Збрника українськихъ писемъ“, надрукованій въ Лапоку, и ген.-губернаторъ не толькож згодився и написавъ про єв. въ Петербургѣ, але, якъ кажуть, що й бѣ себѣ дававъ, що бітъ не вбачає нѣчого шкодливого въ українському письменствѣ.

Чи ся оборона, що йшла отъ Половцева та Чорткова, чи що інше мало силу, а толькож підъ конець 1880 р. стало трохи вольнѣше: цензура почала вже пропускати и наукові книжки на українській мовѣ, якъ отъ „Про обкладки“, „Прожучка-хлѣбода“ и т. п.

Дні 8-жъ студня 1880 р. въ збронику нowychъ законівъ и розпорядківъ появився такій указъ: „Государъ Императоръ по докладу министра народної пропаганды височайше зволивъ Академія наукъ одержати бѣль члена-кореспондента Н. И. Костомарова 4000 карбованцівъ заставными листами Харківського Земельного Банку, яко премію вмени Костомарова за мало-русій Словаръ, згідно съ тими умовами, якій Академія для сего має видати“.

Въ 1881 р. теперішній царь ласкаво даруває новій полегкості українському письменству. Дуже жалкую, що не має я спромоги роздобути наказъ зъ 1881 р., виданий такъ само, якъ и прежде, безъ оголоски въ законахъ. Отже менѣ доводилося бачити сей наказъ и суть его я добре памятаю. Полегкости, дарованій симъ наказомъ, ось які: „а) дозволено друкувати на українській мовѣ, окрімъ білетристика та історичнихъ памятниківъ, словарѣвъ а такожъ народній письмѣ, казки, то що; 2) дозволений грища и спѣви українські на театрѣ, та толькож не інакше, якъ въ особливої на то що разу волѣ ген.-губернатора, а до сего ще наказъ забороняє орга-

тмъ неповинне. Коли-бѣ справдѣ такъ було и не ужито той чисто религійної рѣчи за средство до осягнення политичнѣхъ інтенцій въ ущербокъ поваги и святости нашого обряду, то чому-жъ тое латинське духовенство на підставѣ узання римского апостола престола тоды, хочь-бы вже толькож въ самихъ Залѣзахъ, не виступило съ отповѣдними проповѣдами до свого народа и не поучило своїхъ вѣрнихъ, особливо інтелігенції свої, що нема въ сѣтѣ нѣякого шизматицкого хреста, що хрестъ трираменный — то признака греческого обряду не супротивна правдѣ и вѣрѣ науки католицкимъ, признана св. папами римскими, тожъ и нѣякъ не може бути пропагандою россійско-шизматицкою, а въ вагалѣ пропагандою политичною! Для чого-жъ то бѣльша часть польской інтелигенції всюди такъ вавято кидалася на трираменный хрестъ, мовь-бы справдѣ на знамя шизмы и пропаганды россійской межи Русинами? Для чого-жъ уряды политичнѣ, жандарми и т. д. глядѣли на трираменный хресты якъ на пропаганду политичнї, россійско-шизматицку? Просимо „Р. Сіона“ не вабувати долучити до тыхъ справѣ и соблазнѣть трираменнымъ хрестомъ, ще и тую бачнѣсть, въ яку такій небощникъ п. Богушъ въ Томаша отдававъ наше руске духовенство разомъ въ церквами рускими „общаремъ дворскими“ и вෙякъ насташвана на наш календарь, въ которыхъ беруть участь навѣть такї виднѣ и високопоставленій духовники латинські, якъ епископы, именно же еп. Солецкій. Просимо не поминути и всѣхъ агитацій въ родѣ агітациї кс. Стоялоского, котрый розтягъ ви- ажъ на Тростянець підъ Залѣзами и то осо- бистымъ письмомъ намовляючи вѣрнихъ до переходу въ обряду греческого на обряд латинській.

Якого-жъ то почерку всѣ тії справи и агітациї противъ напої рускої церкви а ще до того въ прикладѣ до рѣвнобѣжної съ тымъ всѣмъ справи Василіансько-Езуїтской, про- котру вже півъ-урядовъ „Fremdenblatt“ ще тордѣ такъ вразно висловився“ „що че- резъ то постановлено сильну загороду рос- сійской пропагандѣ на полі религійно-політичнѣ“? Чи може „Р. Сіон“ уважавъ всѣ тії справи справою чисто религійною для того, що головними моторами и двигачами ихъ, есть латинське духовенство и баути? Се тымъ бѣльше упевненя насть, що вся тая

справа и въ-поодинока беручи, и разомъ до кути, есть справою политичною, а не чисто религійною (res fidei). Бо коли-бѣ оно було справдѣ такъ, якъ „Р. Сіон“ хоче, то духовенство латинське въособлива, обвязане римскому апостолу престоломъ, яко найвишніому вѣрховнику католицкої церкви, найбѣльш послухъ, повиннѣсть внати всѣ постанови и едикти папъ римськихъ, обезпечаючи нашъ обрядъ и нашу церковь супротивъ нахабъ латинниковъ, и до нихъ совѣтно прикладатися. И такъ еп. Солецкій, кс. Стоялоскій, п. Поляновскій въ tutti quanti повинні бы внати, и строго заховувати то, що п. пр. сказавъ папа Венедиктъ XIV. въ були: „Demandatum coe- litus“ и вразно приказавъ словами: „De ritibus igitur et moribus Ecclesiae Graecae illud im- primis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere quovis titulo, et colore, et qua- sitque auctoritate, aut dignitate, etiam si Patriar- chali, aut Episcopali praesulegeat, quidquam in- novare, aut oiquid introducere, quod integrum, exactumque eorumdem observationem immiuat.... omnesque in posterum, et singulos Ecclesiae ritus et mores a Patribus traditos omnino servari man- damus... Graecum ritum servantibus ad Latinum ritum transire deinceps expresse vetamus. Missio- narii vero omnibus districte mandamus, sub poe- nis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio No- stro decernendis, ne cuiquam ex illis hujus modi transitum a Graeco ad Latinum ritum suadere praesumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant... Ad praecondendas de- pique controversias omnes, quae super hujusmodi questionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios propter diversas orum sententias atque do- trinas; utque omnis contentio inter Fideles inde- promanans penitus extinguitur; expresse praecipi- mus Missionaris cuiuscunq; Ordinis, et Insti- tuti, etiam Societatis Jesu, ut solliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, et doctri- nae; quod quidem Nostris hisce decretis, aliisque de ritibus Graecorum in partibus Orientalibus obseruantis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent prae- terea, ut omnia laudabilia Ecclesiae Graecae instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, et Apostolica comprobatione firmata, in suo vige- re permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integra executioni tradentur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum con- temptum, atque imminutionem inducere possit;“

вѣ украинській книжки. Вѣлько тѣжъ цензура пе- реглядала зброни „Рада“ и процупила наявѣ цѣлкомъ драму М. Старицкого „Не судилося“, въ котрой устами студента проповѣдуюто думки и бажанія українськихъ народолюбцѣвъ.

Толькож въ тыхъ слухають, коли книжка призначалася для народа и займала рѣчъ про як- небудь громадокъ порядка або про давню долю України, тамъ цензура ажъ надто вже пильно придавлялася и въ-дебольша цѣлкомъ забороняла рукопись, хочь-бы она була писана зовсімъ таки помѣрно. Такъ п. пр. цензура не дозволила на- друковувати окремыми видається для народу поему Шевченка „Гайдамаки“, тогдѣ якъ въ повному виданю „Кобзаря“ 1883 р. поема ся надрукована цѣлкомъ и окрѣмъ того въ 1875 р. була видана особливо. Такъ само цензура не дозволила въ 1882 р. надруковувати особливо звіту казку І. Левицкого „Запорожць“, не вважаючи на те, що ся казка була вже надрукована въ зброни поївостей І. Левицкого и особливо 1874 р.

Ще яспѣйше показує такій напрямокъ цен- зура заборони біографії Т. Шевченка. Мавъ вѣ- домо, що въ протягу 1881 и 1882 рр. въ ківську и одесскую цензуру подано було три біографії Шевченка, писаній українською мовою и при-значеній для народа. Першу подавъ М. Комаровъ, другу М. Незвачай, а третю професоръ харків- ского університету Н. Сумцовъ, той самъ, що написавъ популярну біографію россійськихъ по- тьовъ Жуковського, Пушкіна, Некрасова и ін- шихъ. Першу и другу я самъ читавъ и не вба- чавъ тамъ нѣгобенка такого, до чого бѣ можна було по правдѣ причелити; менѣ вѣдомо на- вѣть, що цензоры, ківський и одесский, показа- дали можливимъ дозволити сї біографії, окрѣмъ деякіхъ мѣсяці, що на ихъ думку треба будо- винути або перемѣнити, але „Главное управление, що

multoque minus auctoritate propria aliqua circa illa innovare, aut etiam super iisdem ullam dispensationem concedere vel admittere praesumant. Alioquin praeter districtam, quam Deo, Nobis suis que Superioribus (quos de urgenda ad hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) ratione reddit, sciant se harum Litterarum vigore privationem vocis activae et passivae, et inhabilitationem ad quaecunque gradum, et officium in suis respective Ordinibus, Institutis, et Congregationibus, ipso facto incursuros.

Чому „Р. Сіонъ“ вже въ самомъ почивъ тои справы не въписавъ головнѣйшыя точки тои енциклики папской и отверто не выступивъ противъ всѣхъ, хто важивъ нарушувати еи постановы? Чому „Р. Сіонъ“ не взявъ авъ разу тыхъ спрать нашого обряду въ свою оборону, коли уважавъ тіи спрать чисто религійними? Чи-жъ тымъ выступленьемъ не обстававъ-бы „Р. Сіонъ“ за святостю, повагою и ненарушимостю нашого обряду и не ставъ-бы бувъ въ оборонѣ руского духовенства, чрезъ всѣ ти спрать такъ бевинно покривдженого людьми противного табору? Чи выступивши такъ въ оборонѣ обряду и духовенства нашого не сповнивъ бы бувъ „Р. Сіонъ“ своего обовязку яко письма архидієцевального и не възпинивъ-бы того понижения, якого нынѣ руске духовенство въ стороны латинникъ дѣлане, якого понижения вся капітула и звѣрникъ тогожъ руского духовенства ми-нувшого року на похоронѣ лат. архіеп. Береж-хлайского дѣланали? А що-жъ есть зновъ все-то, якъ не нарушуванье всѣхъ тыхъ правъ и привилѣвъ, які прислугують нашій рускій церкви и нашему рускому клиру? Чи може и то есть спрать чисто религійною?

Здогадуємося, що на все то „Р. Сіонъ“ готовий намъ скавати слова св. апостола: „аще брашно соблазняєтъ брата моего, не имамъ ясти мяса во вѣки“ — и треба було покинути ти трираменны хресты и т. п., та не въкликати тихъ соблазній. На то отповѣдаємо такожъ словами тогожъ апостола: „не ядій ядущого да не осуждаєшь; Богъ бо его пріять“. Не маючъ трираменнихъ хрестовъ, нехай не осуждують насть маючихъ. Тай справдѣ не знаємо, для чого то трираменный хрест має соблазнити братовъ нашихъ, хиба що имъ не вѣт-ній постановы римського апостольського престола до того предмету относѧється. Надто-жъ бо, нынѣ соблазнія нашихъ братовъ трираменный хрестъ, — тожъ усувъмо его въ передъ ихъ очей; соблазнія ихъ теперь нашъ календарь, — усувъмо его; ба завтра, за рокъ або два почне ихъ може соблазнити нашъ фелонъ и іншія ризи церковні, нашъ церковні книги, наше богослуженіе, св. тайна Євхаристії подъ двома видами, — всежъ бо таке same єсть и у шизматиковъ въ Россії, — таъ хиба жъ то вже и тогды „не имамъ ясти мяса во вѣки“ и попокидаємо всѣ ти признаки обряду нашого? Що тогды стало-бы съ нашимъ обрядомъ чи не то, що нынѣ съ брменськимъ? И чи-жъ то спрать чисто религійна?! (Конец буде.)

Переглядъ часописей.

(1-ше ч. „Mira“. — „Слово“ о „Мирѣ“). Вчера вийшло 1-ше число „Mira“ на разделъ тихъ, що вже заздалегодь его виходъ такъ шумно заповѣдали та, розылаючи его проспектъ, припоручали wydzialem powiatowym и obywatelstwu. Якъ той, розсыпаный въ прилозѣ до всѣхъ польскихъ газетъ, „проспектъ“ бувъ всюда дуже мистичный та, де вшо о зазначеннѣе относинъ „Mira“ до Поляківъ, до Єзуїтівъ въ роляхъ и безъ роля та до правительства, — такъ само дуже мистично вийшла и програма редакції въ 1-шомъ числѣ „Mira“. О становищи Русинівъ до правительства аїзгадки, о становищи руского духовенства и народа до послателій на права рускій церкви аїзгадки, — очевидно „миръ!“ — а „братному намъ племени“ (Полякамъ) „Миръ“ по дружески подає руку и съ широю любовю а до стойно звертає до него въ имя блага краю и державы“, — за яку цѣну, за яку уступку зъ стороны тогого племени, — того „Миръ“ не каже, — ему очевидно досить, що съ тымъ племенемъ уже судьба и история тѣснѣйше насть звязана. Чи не гарно?! — За то, „Миръ“ зовсімъ не мистичнѣй въ виказѣ своїхъ програмъ супротивъ Русинівъ; тутъ би вже безъ нѣякої restrictio mentalis, „г҃nie prawdę Rusinkowi bożej i o nic nie pyta“. Въ цѣлой дотеперїшній дѣяльності Галиції Русинівъ єго око не добачує аїз одного зеренца якогось добра, якогось позитивного результату, окунулого, смѣло можемо сказати, кровавымъ трудомъ нашої интелигенції, почавши бѣдь хвилі нашого отродження народного въ Галичинѣ, — „Миръ“ бачить нынѣ „одинъ лиши незмѣримий хаосъ“, „соблазнительный виръ вавилонського стовпотворення“, а галицко-руска праща ще такъ узилила хаотичне замѣшательство и такъ затемнила народній идеалъ“, що бѣдолашний „Миръ“ мусить доволѣ напрѣти при „найсильнѣйшихъ трудахъ до очищення галицко-руского воздуха бѣдь вояжного рода, душу и тѣло нашого народу убиваючихъ міязмовъ“. Бѣдний „Миръ“! Ми вновиє понимаємо єго безпримѣрне посвященіе для такої тяжкої-претяжкої роботи, але нехай намъ буде вольно улекшти ему єго бремя бодай тымъ словомъ потѣхъ, що не би вже перший поднімавши тиї претяжкої роботи „очищування руского воздуха бѣдь тихъ, тѣло и душу убиваючихъ міязмовъ“, — се вже передъ нимъ робили, ба колько лиши силь ставало, „Gazeta Narodowa“, „Dziennik Polski“, „Czas“, „Ruskij Sion“, „wydawnictwa Okaza“ и т. д., ба в теперь они, якъ то самі кажуть, не пожалујуть своє помочи „Мирова“ при „очищуванні міязмовъ“, не пожалујуть єго и „Rzegla“ п. Масловскогого, не пожалујуть и Єзуїти та Змаргвых-встанцѣ, wydziały powiatowe та obywatelstwo... въ загалѣ, нынѣ до „очищування міязмовъ“ въ руского воздуха“ помочнѣхъ рукъ буде мати „Миръ“ дуже благо! Що-жъ розумѣє „Миръ“ щодъ тими страшити міязмами“, — о тымъ довѣдуємося въ ч. 22 „Слова“, де мѣжъ новинками читаемо: „Програму нової газety составлявъ г. Іванъ Ем. Левицкій. Послѣ представленія єї въ редакційній комітетъ, получивъ що-жъ о. ректора Бачинскаго письмо бѣльше менше такого содержання: „Милостивій Господине! Програму Вашу редакційній комітетъ одобравъ, не соглашається съ Вами только, що занята относительно рускихъ газетъ твердою партією враждебное становище. Исторія є опять учать насъ, що католицтво грозить далеко большою опасностю бѣдь безвѣрія и индеферентизму, чимъ бѣдь православія, дялого треба справити впередъ съ партією „Дѣла“, а послѣ уже съ газетами твердою партією“. — Дальше пише „Слово“: „Dziennik Polski“ безъ цѣли взы-ває ради поївговъ и помѣщиковъ піддержувати газету, бо суза 5000 зр., получена „отъ нѣкого фонда“, має такожъ свою стойність“. — Ми знову думасмо, що въ томъ вѣзваню „Dziennika R.“ єсть цѣль и рација. На таке „нищене міязмовъ“, якъ задумавъ „Миръ“, нѣколи не може бути „з-

богато“, — тутъ треба „wspoldziałania wszystkich powołanych organów szlacheckich stanów...“... Огь вамъ цѣль и рација!

Зъ судовои салѣ.

(Ч.) Чи „Verfluchte Polaken“ становитъ образу чести зъ §. 496 зак. карного? Панъ професоръ Погорецка поварилася съ паню надъниннеровою А. Веронековою до того стечения, що п. професорова дала п. надъниннерової rendezvous въ секції III. Треба додати, що п. професорова есть звязтою Полькою и не умѣє багато по нѣмецки, а панъ надъниннерова есть Нѣмкою и не умѣє багато по польски. Въ судѣ говорила кожда въ своїй бѣсѣдѣ, а розправа окончилася на томъ, що судія увѣльнивъ паню надъниннерову бѣдь обжалованія, бо після єго думки непорозумѣнія тій нѣякъ не далисъ підтягнути підъ §. зак. кар. П. надъниннерова выходачи съ салѣ розправы мала скавати прилюдно: „verfluchte Polaken“. Мужъ п. професорової зачує тіи слова и виїхъ до карного суду сек. III скаргу на п. надъниннерову о образу польской народности и себе яко члена тої народності, домагаючись покарання. Скарга дѣсталася случайно функціонарециа ц. к. прокураторія і сей виїхъ на покарання. И знову противника явился въ секції III. Одній другихъ не розумѣли добре або и нѣчого, — але того разу функціонаръ прокураторія взявлѣ въ своїхъ рукахъ, закимъ мужъ панъ професорової поставивъ яко приватный обжалователь свое внесене — и въ внесене того жъ функціонарна засудивъ судія паню надъниннерову на 25 зр. кары за образу польской народности зъ §. 486 з. к. — Засуджена откликалася до II інстанції и въ наслѣдокъ того бѣдилась дія въ марта розправа апеляційна въ судѣ краївѣ для спрать карныхъ у Львовѣ, котра цѣкавымъ овонимъ предметомъ стягнула богато юристовъ до салѣ розправы. Обжаловану боронивъ конц. адв. Дръ Горовиць, по сторонѣ обжаловательствъ ставивъ мужъ панъ професорової лично і п. професоръ Литвиновичъ. Оборонецъ въ своюхъ знаменитихъ въводахъ закинувъ, що: 1) функціонаръ ц. к. прокураторія не має права обжаловувати, бо тутъ розходилося о такій проступокъ, который лиши на жаданіе стороны може бути покараний, а приватна сторона прокуратора о то не просила — бракъ отже обжалователя правнаго (§. 2. проц. кар.). 2) мужъ панъ професорової не бувъ управненій въступати яко обжалователь, бо образа не дотикає єго, знову отже бракъ обжалователя; 3) проступокъ зъ §. 496. зак. к. дотыкає особъ приватныхъ а не народности, а єдиний уступокъ того § у єсть лиши обставиною обтяжаюкою, и не становить образы народности; 4) „Polaken“ не єсть особою юридичною, котрою образа зъ §. 496 з. к. дотыкала, бо не має законной репрезентації, вироцькъ нема народної „Polaken“ лише „Polen“. Прокураторъ обстававъ при своїмъ, що тутъ єсть образъ польской народности, а за нимъ мужъ панъ професорової въводивъ, що черезъ образу польской народности и онъ яко Полякъ есть ображеніемъ и управненіемъ въступати яко обжалователь, бо если бы Полякъ въ Нѣмеччинѣ нѣмецку народність окорківъ, то бы зъ бѣдами „nie wylazi zywy“. — Трибуналъ зновъ вирокъ першого суду и звѣльнивъ обжаловану, бо: обида не бѣдилась безпосередно до пана професора, отже не має права въступати яко обжалователь, а прокураторъ піддержувавъ обжаловане нещрошений бѣдь приватно пошкодовано, а затмъ бракъ правнаго обжалователя.

(Комісія въ спрать наукъ ремесла) ріла дія 9 с. м. підъ предсѣдателствомъ секції Фідлера свою параду. Референтъ Дехертъ предложивъ проектъ організації загальній школъ ремесличихъ. Школы сї мають виши недостатки, які пануютъ до польського образовання. Досі суть лиши школи три ремесниківъ лиши дальше образують във відповідь польщеною матеріальною бути рукою духовенства и придани матрополитові скопові станиславівському до дотації въ громади, такожъ въ дотації въ реальностяхъ, до чого доброе можна-бы ужати ім'я держави въ землі Коломыші. На послѣдокъ поширавъ никъ слѣдуючу резолюцію комісія: „Въ правительство, щоби єще разъ добре розумѣти недалось-бы приданыхъ обставинахъ поїти дотацію гр. кат. епископа въ Станиславівському замошному капітулу.“

(Реформа угорскомъ палаты пановъ.) Ускій президентъ магнатовъ Тисса приїхавъ дія 8 с. м. до Вѣдня и бувъ у цѣсаря го дія на дової авдіенції а оттакъ ковиавъ съ міністрамъ дѣль внутрїшніхъ Камікъ и съ шефомъ секції Сиденомъ; по після того дія вернувъ Тисса назадъ до Пешти, кругахъ політичнихъ говорять, що пріїдь Тисса стоять въ звязі зъ реформою угорської палати пановъ і оправою компромису міжъ вітчизнявъмъ а фракцією найбільше вильської магнатовъ угорскихъ. Противники предложили вітчизнявъмъ а правительство дѣлятися на двѣ часті: підъ проводомъ архієпископа Шамаса, нехкотять приняти предложенія правительства въ звязі зъ послѣдніми лѣтами науки въ шине народныхъ и будуть подавати таке підготомніе, щоби кождый виїшовій зъ нихъ могъ учатися ремесла, будучи до него вже добре спосбленымъ. До школъ сїхъ будуть приїдти лиши хлопцѣ, що скончили 12 рокъ життя въ шестомъ роцѣ школъ народнихъ зробити добри успіхи.

(Італія. Зъ Риму доносять, що правительство італійске получило вѣсть зъ Берліна, олія котрої порозумѣнія Нѣмеччини съ Австрією въ вітчизнявъмъ користю для Італії. „L'Allg. Corresp.“ доносигъ, що межи Австрії Італію розпочалися знову переговори въ сїй участі Італії въ походѣ на Суданъ і долину Хартуму перервались переговори якіхъ часъ, теперъ однакожъ розпочались ново. Правительство італійске, мимо того, що жасе собї взити участь въ походѣ на Суданъ, однакожъ рѣшучо не хоче обовязати італію

дѣл. печати“ цѣломъ заборонило обидѣвъ. Що-жъ до третої, то здається доволѣ й того, що біографії россійскихъ поетовъ тогожъ самого автора дозволенія цензуровою. Що оно за знакъ, що „Главне управл. по дѣл. печати“ не пускає біографії Шевченка, налево не може знати, а мабуть такъ, що єе виходить зъ якогось особливого по-глазу на Шевченка. Сей особливий поглядъ красше всого виявляється зъ исторії могилы Шевченка, описаної позаторбкъ въ „Дѣлѣ“ (ч. 77 і 86). Коли вже чѣплялися до такого святого дѣла, якъ переробка могилы и поставлене нового хреста, то нема нѣчого давнаго, що цензура не пускає популярную біографію Шевченка. Пригадую ще ї другий случай, котрый намъ уявляє, якъ администрація дивиться на популяризацію Шевченка. Коли въ 1881 р. подано зъ Кіїва міністру народної просвѣти бумагу, щобъ дозволено було на родинѣ Шевченка завести народну школу його імена, хоч-бы й россійку, то администрація не только сего не дозволила, а єще й нагримала на інспектора народнихъ школъ, що онъ виїхавъ свою думку за свою школою.

Такъ само коли Українцѣ добувалися ширшого простору, то всѣ ихъ змаганія були марні. Въ 1881 р. Чернігівське земство, а за ними і інші (здаеться Херсонське, Константиноградське і Кременчуцьке) почали дозволяти, щобъ правительство дозволило завести народну мову въ школахъ, а незабавомъ редакторъ звѣстної газети „Одеоскій Вѣтнікъ“ п. П. А. Зеленій подавъ въ міністерство бумагу, щобъ було ему дозволено виїхавати въ Одесу хліборобську газету для народу, „Землеробъ“. Та школа працѣ. На

Президія намісництва годится на каноничну інституцію о. Мих. Кобилянського на Мышковъ в а. Август. Лонкевича на Дубовицю, дек. Журавльского.

Митр. консисторія предкладає судови краевому у Львовѣ презенту для о. Кисилевського на Скоморохи и просить, щоби судъ надъюйкунчай затвердивъ презенту, позаякъ въ загаданій мѣщевоїтъ єсть властителя малолѣтнюю а призенту выставила опекунка малолѣтної.

Буковинське правителство удѣлило о. Теофілю Озаркевичу, завѣд. въ Садагурѣ запомогу зъ кредиту 600.000 зл. за р. 1884 въ сумѣ 126 зл. съ тымъ додаткомъ, щоби сума та була ему выплачена до кінця марта с. р.; о. Пет. Мандзіку застанивши бук. прав. плату а признало о. Іоану Устіяновичу, завѣд. въ Кампіонгу 315 зл. и емolumенты.

Намісництво удѣлили о. Антонію Одѣжинському, кап. Височину, додатокъ особистий въ сумѣ 100 зл. на 3 роки.

Президія намісництва годится на каноничну інституцію для запрезентованыхъ оо.: Петра Косовича на Барішъ и Нікиту Дякова на Допушаны.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

Кlementina зъ Гарасимовичъ Заячківска, жена Д. к. адъюнкта судового, Тата Заячківского, упомянута, засмотрена съ. Тайнами по короткій и тліжкій слабості, дні 12 л. марта 1885 въ Тысъмениці. Похоронъ отбудеся въ суботу 14 л. марта 1885 передъ полуднемъ въ Тысъмениці.

ОТЪ АДМИНИСТРАЦІІ.

15 (27) марта розвідлемо П. Т. предплатникамъ „Бібліотеки Найз. Повѣстей“ конець повѣсті „Батько Горіо“. На многій жаданії рѣшились для выгоды нашихъ П. Т. Предплатниковъ, именно тыхъ, котрій будуть жадати окладки до поодинокихъ повѣстей, съ новою повѣстю пересылати цѣлій повѣсті по ихъ укінченю — а не аркушами — тымъ, котрій того выражено захаждають. — Кошта кождої повѣсти, кромѣ предплати, будуть: 25 кр. за окладинки. 15 кр. за оправленіе, и 15 кр. за розсыпку рекомендовану (разомъ 55 кр. бѣдь одної повѣсті по надїї предплати), але за тое кождый такій предплатникъ дѣстане повѣсті цѣлу оправлену въ полотно съ золотыми подписями. — Котрій Ва. предплатники захаждають такої розсылки, зволять передъ 25 л. марта настъ о тѣмъ повѣдомити карточкою, бо якъ зачимо нову повѣстю розсылати, вже не буде возможно, не псуочи комплєтъ.

Поїзды желѣзничній.

Ц. к. Генеральна дирекція австр. желѣзниць державныхъ. Выпись въ розкладу їзды важний бѣдь 15 лютого 1885. После годинника пештенського (20 манутъ позѣбіше). Приходить до Львова:

Зъ Стрыя: о год. 8,39 рано поїздъ мѣшан., 4,17 по полу-дни поїздъ особов., 1,39 въ ночі поїздъ мѣшан.

Важне для страдаючихъ па нерви.

Лаш за помочею електричності можна ведугу нервовъ звѣстъ усувати. Моя нова апарати индукційній (машини до електризованія), котріхъ кождый хочь-бы и небознакомливъ легко уживати може, починавши находиться въ кождой родинѣ. Гостини, ревматизмъ, ослабленіе, ревматичній боли головы и зу-бовъ, въ загалѣ всіку недугу первову можна лѣчти монімъ апаратомъ индукційнімъ. Ціна цілого апарату ст. доказаніемъ показовъ уживаніи зл. 8. — Можна лиши черезъ мене получить.

Dr. F. Veest, Triest, 2 Via Pondares 2

„ПОРВАЛАСЬ НІТКА!“

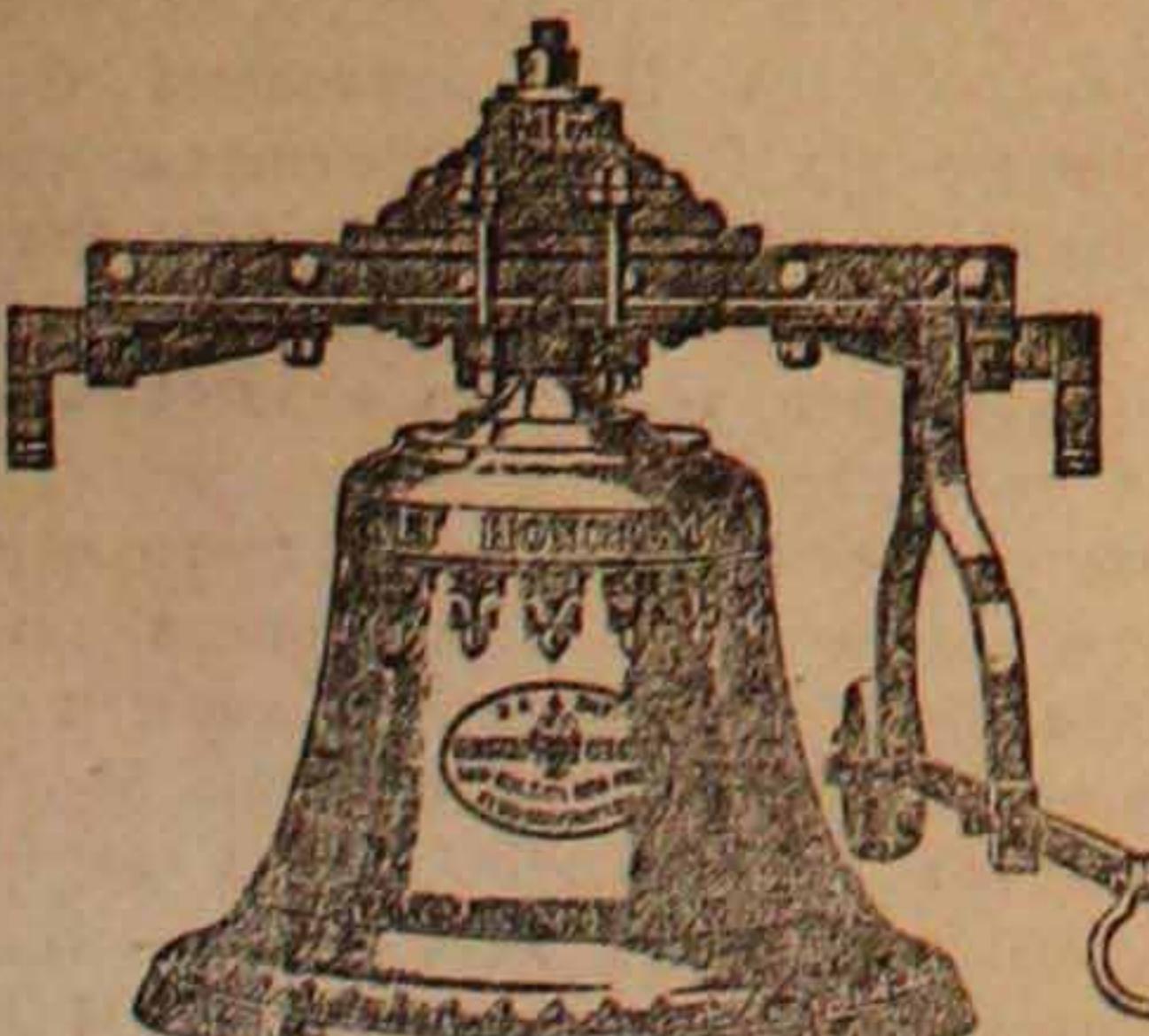
Комедія на 4 справи.

Написавъ Олександръ Я. Кониський.

Ціна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторінъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ висылкою по-за Львовъ 32 кр. за примѣрникъ.

Ц. к. придворна ліярня дзвонівъ П. ГІЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадь

що дзвоны вискуютъ на тревалости. Припоручанія виконуються лиж найскоріше, точні и дуже дешево при найвигіднішихъ уловіяхъ заплати.

Гармонічні дзвоночки до престолівъ съ сильними и голосовими дзебонками.

Зл. албані: 1 складъ съ 4 дзвоби. по 14 зл., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зл.

Зл. московиц: 1 " 4 " 10 " 3 " 8 "

Отзначеніе: Выставка въденська 1873, два медалі за поступъ за складъ дзвонівъ для въденської Votivkirche 260

сотинація ваги. Выставка промисл. у Вѣдні 1880 зол. медаль.

Заложеніе 1883. Доставлена 3946 дзвонівъ, 1,080,370 кільограмовъ ваги.

Зл. сего до Вѣдні для 31 церкви 83 штуки дзвонівъ 86,069 кільограм.

ваги разомъ и 2 дзвонівъ до годинниковъ для нового ратуша 3345 кіл. ваги.

1288 Надвіжка коштъвъ даромъ.

Зъ Стрыя: зд Львова о год. 9,57 рано поїздъ мѣшан., 1,30 по полу-дни поїздъ особов., 9,49 вечеромъ поїздъ мѣшан.

Зъ Хиррова: о год. 5,12 рано поїздъ особов., 1,23 въ полу-дни поїздъ особ., 10,2 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Станиславова: о год. 4,34 рано поїздъ мѣш., 1,42 по полу-дни поїздъ особ., 10,2 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Станиславова: зд Стрыя о год. 9,2 рано поїздъ особ., 5,53 по полу-дни поїздъ особ., 4,68 въ ночі поїздъ мѣшан.

Зъ Гусятына: о год. 5,34 по полу-дни поїздъ мѣш.

Зъ Хиррова: зд Стрыя о год. 9,30 рано поїздъ мѣш., 5,16 по полу-дни поїздъ особ., 1,40 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Загори: о год. 4,8 по полу-дни поїздъ мѣш., 1,51 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Гусятына: зд Станиславова о год. 8,22 вечеромъ поїздъ мѣш.

Зъ Стрыя: о год. 6,40 рано поїздъ мѣш., 11,25 передъ полу-дни поїздъ особ., 6,45 вечеромъ поїздъ мѣш.

Зъ Стрыя:

Зд Львова: о год. 5,40 рано поїздъ мѣш., 2,10 по полу-дни поїздъ особ., 10,32 въ ночі поїздъ мѣш.

Зъ Хиррова: о год. 5,16 рано поїздъ мѣш., 2 по полу-дни поїздъ особ., 10,22 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Станиславова: о год. 5,32 рано поїздъ особовий; 1,43 по полу-дни поїздъ особ., 11 въ ночі поїздъ мѣш.

Зъ Станиславова:

Зъ Стрыя: о год. 9,50 передъ полу-дни поїздъ особ., 6,28 вечеромъ поїздъ особ., 11,13 въ ночі поїздъ мѣш.

Зъ Гусятына: о год. 10,7 передъ полу-дни поїздъ мѣш.

Зъ Хиррова:

Зъ Стрыя: о год. 9,45 рано поїздъ особ., 5,24 по полу-дни поїздъ мѣш., 2,5 въ ночі поїздъ особ.

Зъ Загори: о год. 1,54 въ ночі поїздъ особ., 9,53 передъ полу-дни поїздъ мѣш.

Зъ Гусятына:

Зъ Станиславова: о год. 7 рано поїздъ мѣшаній.

Зъ Дрогобича:

Зд Борислава: о годинѣ 6,20 рано, 10 передъ полу-дни 12,40 по полу-дни, 3,20 по полу-дни, 6,40 вечеромъ поїзды мѣшаній.

Зъ Борислава:

Зд Дрогобича: о год. 7,36 рано, 11,21 передъ полу-дни, 1,54 по полу-дни, 4,44 по полу-дни, 8,4 вечеромъ поїзды мѣшаній.

Глядаєся дяка

безженно, маючого добрий голосъ и знаючого (2-3) уставъ церковный. 1332

Інтересованій зволять отвестися до Уряду парохіального въ Бересецѣ, поча Лѣско, де полу-чать близьший повѣдомленія.

Зголосенія приймаються до дні 1 цвітня 1885 р.

На продажъ.

На Замаргинів передъ ро-гачкою, при улиці званій Шенбівка есть підъ ч. 167 реаль ность на продажъ. Домокъ Фронтовий, мурований, съ 4 комна-тами, малымъ огородцемъ, по-двѣремъ, съ 5 комбрками, въ подврію съ 2 малыми деревянными домками, въ которыхъ знахо-дится по 2 комнаты и съ студ-нею на подврію.

Реальность та може бути спордана або въ цѣлості або роз-парцелювана на дві часті. До-годна для ремонниковъ, фіяковъ, пенсіонистовъ и грайзлеровъ.

Народный русский

МОЛИТВЕНІКЪ

съ припорученiemъ и апро-батою Преосвящ. Епископа Дра Сильв. Сембраторича,

получити можна въ Торговли Мих. Димета и у Конст. Урубана ч. 20

рынокъ Львовъ,

оправий по 60 кр., 90 кр., 1 зл. 10 кр., 1 зл. 60 кр., 2 зл. 60 кр. и 3 зл. Для дамъ въ аксамітѣ по 4 зл., 4 зл. 50 кр., 5 зл. и 5 зл. 50 кр., имітациія сло-невої kosti (бліха) 5 зл., перлової матицї (бліха) 4 зл. 50 кр.

Брошураний на велич. папери 1 зл. 1305 5—6

Купуючимъ більше примѣр-никовъ отвѣтній работать!

Пѣвецъ церковный

съ уkońчили курсомъ въ Пе-ремышли, пошуку посади. Адресъ: Василій Маликъ, Рыботи-чъ, poste restante.

НАДОСЛАНЕ.

(Зъ Горѣшної Австрії.) А идор ф. За кож-дій разъ по обѣдѣ достававъ я дуже великихъ болѣвъ же-лудка и рвоты а вѣс средства ляжкъ якія лиши уживають, не помогали нѣчого, хиба лишь на часнику польту привозили; тогда поручено менѣ т. з швайцарскій пигулки антикара Брандта (можна получить коробку по 70 кр. въ антикахъ). Заживаючи ихъ черезъ 3 тиждній, я такъ вже вѣль-чивелъ и для того можу кождому, хто страдає на жолудокъ, поручити ихъ якъ нафширче заруло, то кождый по-збудеся хороби. Глубоко відчайний Іон. Мілледер. Проситея добре уважати, щоби кождя коробка мала бѣлый хрестъ на червономъ полі и подпись антикара Р. Брандта.

Лѣкарь ветеринарія

Володимиръ Федоровичъ освѣвъ въ Тернополі

и мешкає въ камениці п. Інкеса при „Торго-виці кіньскій“ (пляцъ Собѣскаго) I шій поверхъ.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

поручас 1315 11—? просу красоты и всяки косметики такъ че-резъ мене якъ и інші фирмъ поручаній.

ПАЙЛЬШІЮ

Бибулко на Папіросы есть правдива бибулка

LE HOUBLON Выробу французкого 10.0 28—

Фирми CAWLEY & HENRY въ Парижі

Передъ наслѣдуваньемъ остерігається.

Тая бибулка лишь тоды есть правдивою, коли кожда ей чвертка має стемпель LE HOUBLON, а кожда пачка за- осмотрена почище знаходяючися маркою охоронною и підписаною.

Fac-Simile de l'Etiquette 17 Rue Beranger à Paris.

Загальний Зборы НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ У ЛЬВОВІ

общества зарегестрованого съ ограниченою порукою.

Маємо честь запросити П. Т. Членовъ на Загальний зборы Народної Торговлі общества зарегестрованого съ ограниченою порукою, котрій отбудеться дні 25 л. марта 1885 р. въ Народному Домѣ. Початокъ о 10